

[Holger Eriksen.]

Medens amtsrådsforeningen slet ikke har taget standpunkt til det mere politiske spørgsmål, som skattereglerne synes at være, og Frederiksberg kommunalbestyrelse samt Foreningen af bymæssige Kommuner har fastslået, at der gør sig forskellige opfattelser gældende på det område, siger De samvirkende Sognerådsforeninger, hvor venstre har så ubetinget flertal, at de intet har at bemærke til forslaget om, at skatte-svarelse ikke længere skal være en betingelse for kommunal valgret. Det kan kun opfattes som en tiltrædelse af forslaget, hvilket yderligere fremgår af den næste sætning, hvori det hedder, at hvad derimod angår spørgsmålet om skatterestanters valgret, bemærkes, at man må nære betænkeligheder ved ophævelse af de gældende bestemmelser. Dette „derimod“ fastslår med tretommersøm, at man aldeles ikke i sognerådsforeningerne nærer betænkeligheder ved at lade bestemmelsen om, at man skal være sat i skat for at have valgret, falde bort. Det er venstres praktiske kommunalrådsmedlemmers syn på denne sag, og derfor kan man vel nok fastslå, at venstres udvalgsrepræsentanter ikke blot stod alene, men også stod uhyggeligt alene i deres forhistoriske opfattelse af, at valgret bør være betinget af en vis indtægt. Jeg sagde udtrykkeligt „stod“, thi det fremgår ligeledes af betænkningen, at de konservative, omend af mindre principielle grunde, er endt med at give venstre tilslutning. Jeg har i pressen set fremhævet, at det skyldes skræk for en kommunal skattereform, der ændrer de gældende maksimumsgrænser for indtægt, som kommunalrådene ikke er forpligtet til at belægge med kommunal skat.

Nu skal jeg naturligvis ikke ved denne lejlighed gå ind i nogen skattediskussion, så meget mindre som den højtærede indenrigsminister i udvalget har erklæret, at han ikke har planer med hensyn til en kommunal skatterevision, men jeg finder alligevel anledning til at understrege, at de gældende maksimumsgrænser er fastsat ved lov af 1937. Siden er der som bekendt sket adskilligt med kronens købekraft, og der kunne derfor være anledning til at spørge de konservative, om de virkelig finder det rimeligt at opretholde maksimumsgrænser, der, omregnet efter kronens købekraft, kun er på

ca. halvdelen af det, man i 1937 skønnede var rimeligt.

Hvad angår den skat, der er pålignet for det skatteår, der går forud for valget, indstiller flertallet, at bestemmelsen opretholdes i sin nuværende form med de allerede nævnte ændringer for soldaternes, enkernes og de fraskilte kvinders vedkommende og med den yderligere ændring, at den, der inden 1. oktober har opnået overenskomst om en afdragsordning og har holdt denne overenskomst, ikke skal miste sin valgret. Argumentationen for at bevare de gældende bestemmelser har været af dobbelt karakter; dels har man gjort gældende, at disse bestemmelser fremmede skatteinddrivelsen, og desuden har man hævdet, at de, der var sat i skat, og som unddrog sig deres forpligtelse, ikke burde have ret til at stemme.

Nu viser det materiale, der foreligger, imidlertid, at bestemmelsens værdi som skatteinddrivelsesmiddel er mere end problematisk. Der kan ganske vist findes kommuner, hvor skatterne forud for et valg indgår med større beløb end ellers, men der kan også findes eksempler på det modsatte, og går man videre og undersøger, hvad der for hvert skatteår afskrives som uerholdelig skat, synes beløbet ikke at være mindre i det sidste skatteår forud for et valg end i de øvrige år. Deraf synes at fremgå, at den, der ikke kan betale, eller den, som måske ikke betaler, men hos hvem skatten ikke kan inddrives, slet ikke påvirkes i sine handlinger af valgetsspørgsmålet.

Med hensyn til talen om dem, der skubber deres forpligtelser fra sig, har jeg fremhævet, at det fremgår af de kommunale regnskaber, at de fleste restanter alligevel betaler, og at de således ikke unddrager sig deres forpligtelser — dette fremgår også af de nævnte talmæssige oplysninger — og det er dem, som man kommer til hjælp ved den ny bestemmelse, der nu foreslås. Det er naturligvis vanskeligt på forhånd at overskue, hvor mange det vil hjælpe. I de fleste byer har man imidlertid sådanne overenskomster; alle skatterestanterne bliver simpelthen nødt til at afslutte dem. Naturligvis er det ikke alle disse overenskomster, der bliver respekteret, men et stort tal af dem bliver det formodentlig, og selve skattebetalingsreglen bliver derved mildnet ganske betydeligt.

Mit parti mener nu som før, at målet må